

ניסים, דן

בנם בכורם של יחיא ושרה. נולד ביום כ"ג בתמוז תשי"ב (16.7.1952) בירושלים. למד בבית-הספר הממלכתי הדתי "אבן-העזר" (יסודי ותיכון) בנוחם שבפרוודור ירושלים. כן היה חבר בתנועת "בני-עקיבא" ואחרי כן הצטרף לאגודה ספורטיבית והיה ראשון הספורטאים בבית ספרו. כן השתתף בפעולות הגדנ"ע וזכה בתעודות ובציונים לשבח. הוא אהב מאוד בעלי-חיים ולא רק בני-אדם. הוא גידל יונים, אהב לעבוד בחקלאות ונהג לצאת לחיק הטבע עם כלבו, שהיה צמוד אליו, או שיצא לדהור על גב סוסו למרחק קים. הוא היה עליז-מטבעו ובעל חוש-הומור נפלא. עלם בריא בגופו ובנפשו, שופע חן ואוהב את הזולת. תמיד היה מוקף חברים שאהבוהו ובקשו את קרבתו. בעיניו נשקף טוב לבו והשקט הנפשי שלו דבק בכל מי שהיה בקרבתו.

דן גויס לצה"ל במחצית בנובמבר 1970 כשבתרמילו טלית ותפילין. הוא ציפה לגיוסו בכליון עיניים והחליט כי ישרת בחיל הקשה ביותר, כדי שירגיש שהוא עושה משהו ראוי לשמו. וכך הצטרף לסיירת. הוא היה אמיץ-לב ובעל ביטחון עצמי כמעט מופרז. חבריו-ללימודים ולצבא העריצו אותו ואהבו להיות בחברתו. בשובו מן הצבא לחופשות השבת לא נהג להתלונן על הקשיים בחייו בצבא. הוא היה יוצא לראות את החברה כדי "להחליף סיפורים על ההוי הצבאי", אך נמנע מלספר על פעולות הסיירת, כי "זה סוד", היה אומר. הוא ידע לראות דברים בתכונה ובכגרות. אמו הייתה מנסה לעתים לשדל אותו לעזוב את הסיירת, אך הוא היה עונה לה: "טוב למות בעד המולדת" — ואז לא המשיכה אמו בשידוליה. ביום ג' באב תשל"א (25.7.1971), מצא את מותו בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

כמכתב תנחומים להורים השכולים ציין מפקד-יחידתו את דן כ"חייל מצויין, לוחם מעולה וחבר למופת שהיה אהוב על מפקדיו, על חבריו ועל כל מי שהכיר אותו".